22/02/2024

Βεροίας Παντελεήμων: Η θεσμοθέτηση «γάμου» ατόμων του ιδίου φύλου, ευτελίζει την ιερότητα του ανθρωπίνου σώματος

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Δήλωση σχετικά με την ψήφιση του νομοσχεδίου το οποίο προβλέπει την επέκταση του πολιτικού γάμου και στα ομοφυλόφιλα ζευγάρια και την τεκνοθεσία, έκανε ο Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων, σημειώνοντας μεταξύ άλλων, ότι: "Η θεσμοθέτηση «γάμου» μεταξύ δύο ατόμων του ιδίου φύλου και η αποδοχή ως νόμιμης και αποδεκτής μιάς σχέσης αντίθετης όχι μόνο προς την ανθρώπινη φύση, όπως αυτή πλάσθηκε από τον Θεό, αλλά και αντίθετη προς τον λόγο και τον νόμο του, αποτελεί χωρίς αμφιβολία μία απόφαση η οποία ευτελίζει την

αξία και την ιερότητα του ανθρωπίνου σώματος”.

Στη τοποθέτησή του με τίτλο **“Ο άνθρωπος Σώμα Χριστού”**, ο Σεβασμιώτατος αναφέρεται στην ιερότητα του ανθρωπίνου σώματος και τη θεσμοθέτηση «γάμου» μεταξύ δύο ατόμων του ιδίου φύλου.

“Κι ὅμως ἐμεῖς ἀντί νά τιμοῦμε καί νά σεβόμεθα αὐτό τό σῶμα, ἁγιάζοντάς το μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ καί μέ τήν ἐφαρμογή τῶν ἐντολῶν του, ἐμεῖς τό ὑποβιβάζουμε καί τό ἐξαχρειώνουμε θεσμοθετώντας μέ τόν νέο αὐτό νόμο τήν παρά φύση καί τήν ἀντίθετη πρός τόν νόμο τοῦ Θεοῦ χρήση του ἤ μᾶλλον κατάχρησή του ὡς ἰσότιμη μέ αὐτήν γιά τήν ὁποία μᾶς δημιούργησε ὁ Θεός «ἄρσεν καί θῆλυ». Αὐτή τή δυνατότητα δίδει δυστυχῶς ὁ νέος νόμος, ὁ ὁποῖος ἐπιτρέπει «γάμο» μεταξύ δύο ἀνθρώπων τοῦ ἰδίου φύλου καί δίδει στούς δύο αὐτούς ἀνθρώπους τό δικαίωμα νά γίνονται γονεῖς, εἴτε υἱοθετώντας παιδιά, εἴτε ἀναγνωρίζοντας ὡς παιδιά αὐτά πού ἀπέκτησαν μέσω μιᾶς παρένθετης μητέρας σέ ἄλλη χώρα. Καί ὅλα αὐτά γίνονται μέ τή δικαιολογία τῆς ἰσότητος τῶν δικαιωμάτων, πού πρέπει νά ἀναγνωρίζονται σέ ὅλους τούς ἀνθρώπους ἀλλά καί τῶν δικαιωμάτων πού ὀφείλει νά ἀναγνωρίσει ἡ πολιτεία στά παιδιά αὐτά”, αναφέρει σε σημείο της τοποθέτησής του ο Σεβασμιώτατος.

Ολόκληρη η τοποθέτηση:

Ὁ ἄνθρωπος Σῶμα Χριστοῦ

Ἡ θεσμοθέτηση «γάμου» μεταξύ δύο ἀτόμων τοῦ ἰδίου φύλου καί ἡ ἀποδοχή ὡς νόμιμης καί ἀποδεκτῆς μιᾶς σχέσης ἀντίθετης ὄχι μόνο πρός τήν ἀνθρώπινη φύση, ὅπως αὐτή πλάσθηκε ἀπό τόν Θεό, ἀλλά καί ἀντίθετη πρός τόν λόγο καί τόν νόμο του, ἀποτελεῖ χωρίς ἀμφιβολία μία ἀπόφαση ἡ ὁποία εὐτελίζει τήν ἀξία καί τήν ἱερότητα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

Τό σῶμα μας δέν εἶναι ἱερό μόνο ἐπειδή πλάσθηκε ἀπό τόν Θεό, ἀλλά καί γιατί τιμήθηκε σέ ὑπερβολικό βαθμό ἀπό τόν Υἱό καί Λόγο τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἀπό ἀπέραντη ἀγάπη γιά τόν ἄνθρωπο καί προκειμένου νά μᾶς ἀπαλλάξει ἀπό τήν ἁμαρτία καί νά μᾶς σώσει «ἐκένωσεν ἑαυτόν». Ἐνανθρώπησε καί ἔλαβε τήν ἀνθρώπινη σάρκα καί μέ αὐτήν ἀνεστράφη ἀνάμεσά μας καί γιά νά μᾶς δείξει τήν ἀπέραντη ἀγάπη του ἔπαθε, ὑπέμεινε καί ἀπέθανε γιά μᾶς.

Καί δέν περιορίσθηκε ὅμως μόνο σέ αὐτά, ἀλλά τό πιό παράδοξο, γράφει ὁ μεγάλος βυζαντινός θεολόγος, ὁ ἅγιος Νικόλαος ὁ Καβάσιλας, εἶναι ὅτι ὁ Χριστός δέν ὑπέμεινε καρτερικά τό Πάθος του γιά χάρη μας, μόνο ὅταν ἔπασχε καί πέθαινε ἐπί τοῦ Σταυροῦ, ἀλλά καί μετά τήν ἀνάστασή του, ὅταν ἐλευθερώθηκε τό Σῶμα του ἀπό τή φθορά. Ὁ Χριστός ἐξακολουθεῖ νά φέρει τίς πληγές καί μέ αὐτές τίς

πληγές, μέ τή λογχισμένη πλευρά του καί τά σημάδια τῶν ἥλων στά χέρια του καί τά πόδια του ἐμφανίζεται στά μάτια τῶν ἀγγέλων ἀλλά καί τῶν μακαρίων ἐκείνων ἀνθρώπων, τῶν ἁγίων, οἱ ὁποῖοι ἀξιώθηκαν νά τόν δοῦν. Ἔτσι ἀκριβῶς εἶδε τόν Κύριό μας καί ὁ ὅσιος Γεράσιμος ὁ Ὑμνογράφος, ὁ Μικραγιαννανίτης, ὅταν ἔλαμψε ἐνώπιόν του «ὑπέρ χιλίους ἡλίους», ἀλλά φέροντας στά χέρια του καί τά πόδια του τούς τύπους τῶν ἥλων.

Ὁ Χριστός θεωρεῖ αὐτές τίς πληγές κόσμημά του καί χαίρεται νά δείχνει ὅτι ὑπέμεινε δεινά γιά τήν ἀγάπη τῶν ἀνθρώπων. Καί ἐνῶ μέ τήν Ἀνάστασή του ἀπέβαλε ὅλα τά σωματικά στοιχεῖα, καί τό Σῶμα του εἶναι πλέον πνευματικό καί δέν ἔχει οὔτε βάρος οὔτε πάχος, δέν ἀπέβαλε τά τραύματα οὔτε ἐξάλειψε τίς πληγές, ἀλλά θέλησε νά τίς διατηρήσει ἀπό ἀγάπη γιά τόν ἄνθρωπο. Διότι μέ αὐτές βρῆκε τό ἀπολωλός καί μέ τό κέντημα τῆς λόγχης κατέκτησε τόν ἄνθρωπο πού ἀγαποῦσε.

Ἀλλά οὔτε καί σέ αὐτό περιορίζεται ὁ Χριστός, δηλαδή στό νά λάβει καί νά διατηρήσει ὁ ἴδιος τό ἀνθρώπινο σῶμα, Καθιστᾶ καί τά δικά μας σώματα δικά του καί τά σώματά μας μέλη τοῦ δικοῦ του σώματος.

Καί πῶς τό ἐπιτυγχάνει αὐτό;

Μέ τά ἱερά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, μέσω τῶν ὁποίων μᾶς δίδει τή χάρη του ἤ μᾶλλον μᾶς προσφέρει ὁλόκληρο τόν ἑαυτό του. Ἔτσι τά μέλη μας εἶναι Χριστοῦ μέλη. Αὐτῶν τῶν μελῶν τήν κεφαλή προσκυνοῦν τά Χερουβίμ. Τά πόδια μας καί τά χέρια μας ἐξαρτῶνται ἀπό ἐκείνη, ἀπό τόν ἴδιο τόν Κύριό μας, πού εἶναι ἡ κεφαλή μας.

Ἄν καταλάβουμε πόσο μεγάλη ἀξία μᾶς δίδει ὁ Θεός, τότε δέν θά τήν προδώσουμε εὔκολα. Δέν θά ἀφήσουμε τή γλῶσσα μας νά πεῖ λόγο πονηρό, ἄν ἔχουμε στόν νοῦ μας τό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ πού ἔβαψε αὐτή τή γλώσσα κόκκινη.

Πῶς θά στρέψουμε τά μάτια μας σέ κάτι πού δέν πρέπει, ὅταν μέ αὐτά ἀντικρύσαμε τά φρικτά μυστήρια; Ἀλλά οὔτε καί θά κατευθύνουμε τά πόδια μας, οὔτε καί θά ἁπλώσουμε τά χέρια μας σέ κάτι ἁμαρτωλό, ἄν ἔχουμε ζωντανή τήν αἴσθηση ὅτι καί τά χέρια μας καί τά πόδια μας εἶναι μέλη Χριστοῦ ἱερά καί περιέχουν σάν φιάλες τό Αἷμα του, ἤ μᾶλλον ἔχουν ἐνδυθεῖ ὁλόκληρο τόν Σωτήρα Χριστό. Τόν ἔχουν ἐνδυθεῖ ὄχι σάν ἱμάτιο οὔτε σάν τό σύμφυτο μέ τό σῶμα δέρμα, ἀλλά πολύ πιό τέλεια. Γιατί τό ἔνδυμα αὐτό εἶναι ἑνωμένο μέ τούς πιστούς πολύ πιό στενά καί ἀπό τίς ἀρθρώσεις καί ἀπό τά ὀστᾶ, γράφει ὁ ἅγιος Νικόλαος ὁ Καβάσιλας. Τά μέλη θά μποροῦσε κάποιος νά τά ἀφαιρέσει ἀπό τό σῶμα καί παρά τή θέληση τοῦ ἀνθρώπου. Ἀλλά κανείς δέν θά μπορέσει νά ἀφαιρέσει χωρίς τή

θέλησή του τόν Χριστό, οὔτε ἄνθρωπος, οὔτε δαίμονας, «οὔτε τά παρόντα», ὅπως γράφει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, «οὔτε τά μέλλοντα, οὔτε ὕψος, οὔτε βάθος, οὔτε κάποιο ἄλλο δημιούργημα», ὅση δύναμη καί ἄν ἀσκήσει ἐπάνω του.

Τί λοιπόν εἶναι ἱερώτερο ἀπό τό σῶμα μας, μέ τό ὁποῖο ἐνώθηκε ὁ Χριστός στενότερα ἀπό κάθε φυσική ἕνωση; Πῶς δέν θά σεβασθοῦμε καί δέν θά διαφυλάξουμε τήν ἱερότητά του, ἄν γνωρίσουμε τή θαυμαστή λαμπρότητά του καί τήν ἔχουμε συνεχῶς ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ψυχῆς μας; Γιατί, ἄν τούς ναούς, τά σκεύη καί ὁτιδήποτε ἱερό, ἀκριβῶς ἐπειδή γνωρίζουμε ὅτι εἶναι ἱερά, τά διατηροῦμε μέ κάθε τρόπο ἀμόλυντα, πολύ περισσότερο δέν θά μολύνουμε κάτι πού εἶναι ἱερώτερο ἀπό αὐτά. Καί φυσικά, τίποτε δέν εἶναι ἱερώτερο ἀπό τόν ἄνθρωπο, μέ τή φύση τοῦ ὁποίου ἐνώθηκε ὁ ἴδιος ὁ Θεός.

Κι ὅμως ἐμεῖς ἀντί νά τιμοῦμε καί νά σεβόμεθα αὐτό τό σῶμα, ἁγιάζοντάς το μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ καί μέ τήν ἐφαρμογή τῶν ἐντολῶν του, ἐμεῖς τό ὑποβιβάζουμε καί τό ἐξαχρειώνουμε θεσμοθετώντας μέ τόν νέο αὐτό νόμο τήν παρά φύση καί τήν ἀντίθετη πρός τόν νόμο τοῦ Θεοῦ χρήση του ἤ μᾶλλον κατάχρησή του ὡς ἰσότιμη μέ αὐτήν γιά τήν ὁποία μᾶς δημιούργησε ὁ Θεός «ἄρσεν καί θῆλυ».

Αὐτή τή δυνατότητα δίδει δυστυχῶς ὁ νέος νόμος, ὁ ὁποῖος ἐπιτρέπει «γάμο» μεταξύ δύο ἀνθρώπων τοῦ ἰδίου φύλου καί δίδει στούς δύο αὐτούς ἀνθρώπους τό δικαίωμα νά γίνονται γονεῖς, εἴτε υἱοθετώντας παιδιά, εἴτε ἀναγνωρίζοντας ὡς παιδιά αὐτά πού ἀπέκτησαν μέσω μιᾶς παρένθετης μητέρας σέ ἄλλη χώρα. Καί ὅλα αὐτά γίνονται μέ τή δικαιολογία τῆς ἰσότητος τῶν δικαιωμάτων, πού πρέπει νά ἀναγνωρίζονται σέ ὅλους τούς ἀνθρώπους ἀλλά καί τῶν δικαιωμάτων πού ὀφείλει νά ἀναγνωρίσει ἡ πολιτεία στά παιδιά αὐτά.

Ὅμως ὅλος αὐτός ὁ συλλογισμός ἐδράζεται σέ μία λανθασμένη βάση, γιατί γάμος εἶναι ἡ ἕνωση δύο ἑτερόφυλων ἀνθρώπων πού ἔχουν βιολογικά τή δυνατότητα νά ἀποκτήσουν παιδιά, τά ὁποῖα ὁλοκληρώνουν τήν ἔννοια τῆς οἰκογενείας. Καί αὐτοί οἱ δύο ἄνθρωποι, πού ἑνώνονται στόν γάμο καί φέρνουν παιδιά στόν κόσμο, εἶναι οἱ γονεῖς τῶν παιδιῶν, τούς ὁποίους δέν ἔχει τό δικαίωμα κανείς νά τούς στερήσει ἀπό τά παιδιά.

Τί γίνεται ὅμως μέ τά παιδιά πού ἀποκτοῦνται ἀπό ἕνα ζευγάρι ἀνθρώπων τοῦ ἰδίου φύλου καί δέν ἔχουν δικαίωμα οὔτε νά γνωρίσουν οὔτε νά ζήσουν μαζί μέ τόν ἕνα ἤ καί μέ τούς δύο γονεῖς τους; Ποιός ἀναλαμβάνει τήν εὐθύνη αὐτῆς τῆς σοβαρῆς ἀπουσίας ἀπό τή ζωή καί τήν ἀνατροφή τῶν παιδιῶν; Ποιός ἀναλαμβάνει τήν εὐθύνη γιά τήν ἔλλειψη μητρικοῦ ἤ πατρικοῦ προτύπου μέσα στήν «οἰκογένεια» αὐτή; Καί ποιός μπορεῖ νά εἶναι βέβαιος γιά τίς ἐπιπτώσεις πού θά ἔχει τό παράδειγμα μιᾶς ὁμοφυλόφυλης σχέσεως, τήν ὁποία θά θεωροῦν ὡς «οἰκογένειά» τους τά παιδιά αὐτά, στήν ἐξέλιξη τῆς προσωπικότητός τους; Ἀλλά

καί ποιός ἀναλαμβάνει τήν εὐθύνη γιατί αὐτή ἡ «οἰκογένεια» εἶναι τό ἀποτέλεσμα μιᾶς ἀθέσμου συμβιώσεως πού ἀντιτίθεται καί παραβιάζει τήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ καί τήν ἴδια τήν ἀνθρώπινη φύση;

Εἶναι θλιβερό, ὅταν ὁ Θεός μᾶς κάνει τήν τιμή νά εὐλογεῖ τήν ἕνωση δύο ἀνθρώπων μέσα τόν γάμο καί τήν οἰκογένεια, ἐμεῖς οἱ ἴδιοι νά δημιουργοῦμε μέ αὐτόν τόν νόμο «οἰκογένειες» πού ὄχι μόνο δέν ἔχουν τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ ἀλλά ἀντιστρατεύονται τόν νόμο του. Καί ἐάν ὁ κάθε ἄνθρωπος εἶναι ἐλεύθερος νά ζεῖ ὅπως θέλει, ἀκόμη καί καταπατώντας τόν νόμο τοῦ Θεοῦ, πῶς μπορεῖ ὁ νόμος νά δίδει στόν ἄνθρωπο αὐτόν τό δικαίωμα νά ἀναγκάζει μέ τήν ἐπιλογή του καί ἄλλους ἀνθρώπους, στή συγκεκριμένη περίπτωση τά παιδιά, νά ζοῦν σέ ἕνα περιβάλλον πού ἀπό τή φύση του ἀντιτίθεται στόν νόμο τοῦ Θεοῦ;

Πόσο τραγικό εἶναι γιά ἐμᾶς τούς ἴδιους ἀλλά καί πόσο προσβλητικό εἶναι γιά τόν Θεό!

Ἄς τό συνειδητοποιήσουμε καί ἄς ἀλλάξουμε στάση!

† Ὁ Βεροίας, Ναούσης καί Καμπανίας Παντελεήμων